

Mevtayı Nasıl Bilirdiniz

– hotamisli · 17 Kasım 2024

Mehmet, üretimde işe girmiş üç vardiya çalışıyordu. Gecesi, gündüzü, günleri karmakarışık olmuştu. Yedi günaraliksız çalışıp dört gün dinlenirdi.

Dinlendiği günler, en az bir vakit de olsa evinin yakınındaki camide namaz kılardı. Cemaatle kılınan namaz çok hoşuna gidiyordu. Camide kıldığı namazın faziletini bir kere tatmıştı; fırsat buldukça cemaatle namaz kılmaya çalışırdı. Cemaatin çokluğuna hep sevinirdi. Halbuki cemaatte tanıdığı fazla kimse yoktu, ama cemaatin çokluğu ile sanki namazın feyzi arasında bir bağlantı varmış gibi hissedirdi. Öğle namazı için camiye gittiğinde, camideki bütün saflar doluydu. Mehmet şaşırıdı:

"Günlerden cuma mı yoksa?"

Telefonuna bakıp kontrol etti; salıydı.

"Cami lokalinde kesin düğün falan vardır," diye düşündü ama bu fikir çok saçma geldi. Hafta ortası, hem de öğle vakti hiç düğün olduğuna şahit olmamış, duymamıştı. Hem de kimse düğün için giyinip kuşanmamıştı.

"Niye geldilerse geldiler, iyi etmişler," deyip merakı bıraktı.

Namazdan sonra imam, cenaze namazının anonsunu yaptı. Neden bu kadar çok cemaat olduğu sonunda anlaşılmıştı.

Mevtayı merak etti; çok geçmeden komşunun oğlanlarını gözü yaşlı gördü. Hemen yanlarına gitti.

-Rıza, yeğenim, mevta sizden biri mi?

-Evet amca, babamı kaybettik!

-Allah rahmet etsin. Hasta mıydı?

-Hastalığını bizden gizlemiş. Kalp krizi geçirdi.

-Rabbim sevenlerine sabırlar versin.

Mehmet, cenaze namazı için saf tuttu. Komşusunu en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Galiba altı ay önce uzaktan görüp el sallamıştı. En son ne zaman konuştuklarını ise hatırlayamadı.

Halbuki Mehmet'in hafızası çok güçlüdür. Hatırlayamadığına göre, demek ki aradan yıllar geçmiş.

-Cemaat, mevtayı nasıl bilirdiniz?

-İyi bilirdik!

Sahi, mevtayı, yani iki kapı ötedeki komşusunu ne kadar tanıyordu?

Aslında pek tanımıyordu; halbuki en az yirmi yıldır komşusuydu. İlk zamanlar bayramlarda, daha sonra düğün veya taziyelerde görüşürlerdi. Kaybedecek ata, evlenecek evlat kalmayınca bir araya gelmez olmuşlardı.

Mehmet acı acı düşünmeye başladı: "Zaten günümüzde kimsenin kimseyi pek tanıdığı söylenemez. Bir araya gelenler bile ya pek konuşmaz, konuşan olursa da dinleyen çıkmaz. İnsanlar başkasını anlamaktan daha ziyade, kendini anlatmanın derdinde. İnsanlar dinlemekten ziyade konuşmayı tercih eder.

Dinlemeden, anlamaya çalışmadan insanlar nasıl birbirini tanıyacak ki?"

İmam kısaca vaaz verirken, çoğu cep telefonu ile meşguldü. Bir taraftan acıdı, bir taraftan rahatsız oldu.

Elli ya da yüz yıl sonraki bir cenazeyi düşündü. Galiba imam: "Mevtayı nasıl bilirdiniz?" diye sorunca insanlar hemen internete girip Google ya da Chat'te cevap ararlar artık! "Mevta nasıl biriydi?" İnternette buldukları cevaba göre imamın sorusunu cevaplarlar.

İlerde, cenaze işi de tamamen profesyonel elemanlar tarafından, yani bir meslek olarak: cenaze evine gidip üzölmek, taziye gelenlerle ilgilenmek, namaz kılmak, defnetmek işleri yapılırsa, vay halimize, diye üzöldü. Abdullah konuksever